

Bence Lajos

mellékdal.

*Zúzmarás, sivár tájakra lökve
(Egy szakítás képei)*

Kérdéselvetésemre, hogy akarsz-e játszótársam, menedékem a halál elleni védőbástyám, szellemi társam is lenni? meg sem várva a minden kétséget eloszlató, csak egyetlen, igenlő „akarok!” rábólintás helyett egy cserbenhagyásos gázolással egyenlő „nem akarok, rossz irányba megy az egész”, visszakozó, naiv és gyermeked viselkedésemet is felrovó, bumeráng-válasz volt a tiéd.

Meg, hogy mit is képzelek, meg az univerzum elleni támadást emlegettél, s talán ki is kacagtál, öregségemből gúnyt űzve- ennyi volt! – nyugtáztad, új kapcsolataidat emlegetve. Jövődöt más világgép jegyében helyezve, titkunkat mély titokkolosságokba burkolva, elfedve, s vissza nem adható szerzői jogdíjat emlegetve, „nem folytatjuk ott, ahol abbahagytuk”, s a „maradj úgy, ahogy most vagy, ilyennek lássalak, ha újra találkozunk” folytonosságát felrúgva, becsapva magad mögött az ajtót, diadalt színlelve.

Gyengélkedő szívednek, lelked ajtaját hét pecsétetes titokzárral pecsételted le, melyen korábban ki-be járhatott szerelmünk, „ha megszeretlek kopogtatás nélkül is”, s mindennemű más, korlátlan bebocsátást és szabad mozgást, nyílászáró és más pózokat, technikákat is magába foglaló engedményekkel.

Kivonultál: egy véglegesen „ennyi!”, s az utána következő „vágás!” vezényszavakkal tetézve, titokzatos lemeztelenített alakod utáni sóvárgásom képi valóságát, megtagadását követően, dús, az érintés nagyszerűségét is pótlendő, ördögi fantáziámra bízva, inspiráció-sivár, zúzmarás, fagyos, kietlen téli tájakra lökted – nemrég kikeletet és virágníylást ígérő – szerelmünket.